

AMPLIACIÓ DE LA CENTRAL TELEFÒNICA DE QUART

A començament del mes de maig d'enguany ha entrat en funcionament a la central telefònica de Quart, una unitat digital equipada amb 128 línies, la qual cosa permetrà atendre les necessitats actuals i futures de nous abonaments. Amb aquesta ampliació, que ha suposat una inversió per la CTNE de 62 milions de pessetes, es podrà donar servei a les sol·licituds que ja disposen de xarxa i, per tant, les noves altes s'aniran connectant a mesura que progressin els treballs. A més de les

línies, s'han instal·lat 13,4 quilòmetres de cable amb 400 metres de nova línia.

A partir d'ara, la central de Quart queda equipada amb un total de 600 línies analògiques i 128 de digitals, i els abonats a la nova unitat digital podran disposar de nous serveis addicionals, com ara la facturació detallada de les telefonades o la marcació abreujada.

TESTIMONIATGE IMMUTABLE DE FIDELITAT AL PAÍS

per Josep Recasens i Adroher

Quan s'analitza la problemàtica de la llengua catalana, quasi sempre s'ha de fer des de postures d'insatisfacció i victimisme, ja que els entrebancs normatius són ben evidents i coneguts per tothom, però tanmateix, hi ha ocasions en què també podem observar signes positius que penso que és oportú de remarcar i de donar a conèixer.

Si teniu ocasió d'entrar en l'entrellat organitzatiu dels Casals Catalans escampats arreu del món i podeu fullejar les revistes que periòdicament acostumen a publicar aitals entitats, quedareu sorpresos en observar com aquests catalans que desenvolupen les seves activitats immersos en unes cultures ben diferenciades de la nostra estan sempre a l'aguait d'allò que succeeix al Principat, i com malden, amb un zel ben notori, per polir i millorar la qüestió gramatical en els seus articles; crec convenient de remarcar que des d'Alemanya, França, Suècia, el Canadà, Suïssa o l'Argentina, i fins i tot d'Austràlia, a més de donar testimoni de la seva catalanitat, en els més diversos i variats aspectes socials, sovint es lamenten i reclamen que la identitat republicana, de molts d'ells, és avui oblidada, d'una manera incomprensible, per a tots els partits polítics, que d'alguna manera procuren silenciar aquell sacrifici d'uns homes que donaren el millor de la seva vida en defensa de Catalunya. (Casals Catalans: Josep Recasens i Adroher; "Punt Diari", 16-4-1987).

D'acord amb les dades de què disposem, situaríem la creació dels primers Centres Catalans a mitjans del segle passat, i més concretament a l'Havana i a Buenos Aires com a resultat de la necessitat d'agrupar-se d'aquells catalans que anaven a fer fortuna a les Amèriques. Justament és al primer terç del segle actual que s'incrementa l'èxode de ciutadans del nostre país i és aleshores quan es constitueix el Casal de Santiago de Xile (1916), Rosario (1902), Uruguai (1926), etc.

L'esdeveniment de la dictadura del general Primo de Rivera constituí l'espetec decisiu que potencià la instauració d'aitals entitats, en incrementar-se en gran manera l'èxode dels demòcrates que, per tal de salvar la pell, s'escamparen arreu del món. Per raons de proximitat geogràfica alguns es quedaren a la veïna França i concretament a París, on es fundà el Casal Català el 1930.

La davallada que produí la guerra espanyola, 1936-39, en fou un altre element decisiu.

Els casals catalans enregistrats pels serveis de la Generalitat de Catalunya poden estimar-se en uns 117, repartits així: Alemanya 9; Argentina 17; Austràlia 3; Àustria 3; Bèlgica 1; Canadà 2; Colòmbia 2; Costa Rica 2; Cuba 1; Equador 1; Espanya 11; França 29; Estats Units 8; Gran Bretanya 3; Holanda 1; Itàlia 1; Mèxic 2; Noruega 1; Nova Caledònia 1; Paraguai 1; Grècia 1; Suïssa 15; Uruguai 1; Venezuela 1; Xile 3; Perú 1; i les revistes que aitals entitats publiquen podrien situar-se al voltant d'una vintena.

Convé valorar la importància i conveniència que aquests casals rebin tot l'ajut necessari per tal d'assegurar la seva continuïtat. Tot plegat podria donar-nos l'aparença errònia de pensar que aquestes entitats gaudeixen d'un futur esplendorós i consolidat, quan la realitat és ben diferent. La vitalitat d'aquests col·lectius ha sofert una davallada important aquests darrers anys. En primer lloc, perquè la normalitat democràtica instaurada al nostre país ha fet reduir notablement el nombre d'exiliats; i, tanmateix, la crisi econòmica ha aconseguit que siguin molts menys els catalans que s'aventurin a traspassar els Pirineus o l'Oceà. D'altra banda, cal considerar que el pas dels anys va eliminant per raons naturals el potencial humà d'aquests casals, atès que forçosament s'ha de produir el relleu que ben segur recaurà en la segona generació que haurà nascut en el país que donà acolliment als seus pares; per tant, aleshores caldrà parlar de catalandòfils, i ben segur que la força i la vivesa de les actuacions es veurà molt minvada.

D'acord amb les reflexions abans esposades, creiem que si Catalunya desitja que aquests casals catalans subsisteixin i que fins i tot esdevinguin simbòlicament autèntiques ambaixades de la nostra nació, que podrien constituir una valuosa i inapreciable ajuda d'assessorament per a entitats culturals, esportives i, tanmateix, una col·laboració important per als intercanvis comercials, creiem que ha arribat el moment decisiu per tal que les nostres autoritats autonòmiques els atorguin el suport necessari a fi que no desapareguin.

(Publicacions catalanes d'arreu del món; Josep Recasens i Adroher; "Presència", 12-5-1985).